

30). Imidlertid skal jeg dog henstille til den ærede færøiske Rigsdagsmand, inden han tager Ordet, først nøt at overveie, om han ikke gjorde sine Klienter — thi han talte, saavidt jeg forstod ham, i en dobbelt Egenkab, baade som Rigsdagsmand og paa enkelte Mands Begne, en større Tjeneste ved at lade Sagen gaae til 2den Behandling og saa arbejde paa en passende Affindelse med disse, end ved strax at drive Sagen til den yderste Grændse. Spørgsmaalet er, som jeg troer, nu ikke mere om, at Amtmanden har overstredet sin Myndighed, thi er Myndigheden overstredet af Amtmanden, saa er det, om jeg ikke tager Feil, skeet efter Regjeringens Tilskyndelse. Regjeringen har nemlig sagt: „vi have ladet opsigte til Mai“, og derefter er det ganske rigtigt, at naar der med Ret og Billighed har kunnet opsiges til Mai, saa maatte ogsaa efter Mai en fri Disposition over Den indtræde, enten for at liste sig fra Sagen igjennem et Leiemaal, saaledes som det ærede Medlem (Monrad) ikke uflogt antydede, eller ved ligefrem, og det er vistnok det Retteste, at sælge Den, saaledes som Indenrigsministeren har gjort, hvorved han baade har fremkaffet den største Fordeel og tillige handlet paa den aabenhjertigste Maade. Til Alt dette kunne vi imidlertid komme tilbage ved Sagens 2den Behandling, hvor vi meest passende kunne undersøge, om det dog ikke har været det Sædvanemæssige paa Færøerne, at slige Leiemaal have været brugte paa Livstid og saagodt som aldrig været opsigte, noget jeg vel ikke med Visshed tør paastaae mod den ærede Indenrigsminister, som kjender Sagerne saa nøie, skjøndt jeg troer, at der har været flere saadanne Leiesforhold paa Færøerne. Jeg vil altsaa opfordre det ærede Medlem fra Færøerne til, baade som Rigsdagsmand og som den, der tager sig af de paagjældende Mands Sager, endnu engang at overveie, om han ikke troer, at han gjør Sagen og dem en større Tjeneste derved, at han ved 2den Behandling søger at skaffe dem en Godtgjørelse, om der dertil maatte være Anledning. Derved troer jeg ogsaa, at vi frelse vor Samvittighed lige overfor Behandlingen af alt vort Domainegods; thi det maae vi stedse være fattede paa,

at en Affindelse med Vedkommende til en passende Pris under saadanne Omstændigheder maa og bør kunne finde Sted. Derfor vi ikke vare enige derom, ville vi have store Banskkeligheder ved at gennemføre de Lovforslag, vi snart ville komme til at behandle, og hvor vi ikke maae betænke os paa at gribe ind og give virkelig Erstatning til de Paagjældende.

N. S. Winther: Jeg skal gjerne følge den Opfordring, som den ærede sidste Taler stillede til mig. Grunden til, at jeg ikke tidligere har ytret mig, er den, at jeg først ønskede at høre de andre Herrers Udtalelse her i Thinget. Jeg skal iøvrigt blot holde mig til nogle enkelte factiske Oplysninger. Naar den ærede Indenrigsminister har holdt sig meget til, hvorvidt Staten havde Eiendom over Den, da vil jeg bemærke, at dette var Noget, som jeg kun ansøgte i Forbigaaende, uden at lægge nogen synnerlig Vægt derpaa, og naar han fremdeles yttrede, at de hidtilværende Besiddere af Den ikke altid havde havt den i Leie, da vil det maaskee erindres, at jeg udtrykkelig udtalte, at de hidtilværende Besiddere siden Midten af forrige Aarhundrede havde været i Besiddelse af Den, det vil sige, at den er gaaet fra den ene Mand til den anden paa den Maade, jeg tidligere har anført. Den høitagtede Indenrigsminister har iøvrigt anført som en væsentlig Grund til at vælge den brugte Afhændelsesmaade, at Den vilde blive benyttet paa en ganske anden hensigtsmæssig Maade, naar den kom i een Mands Besiddelse, men den ærede Minister indrømmede dog, at den ingenlunde nu var kommen i een Mands Besiddelse. Der er vel kun een Mand, der staaer skreven for Den i Auctionsprotocollen, men i Virkeligheden er det de af Beboerne i Bygden Qvalbo, som tidligere have havt den i Besiddelse, der have kjøbt den. At det skulde være den sædvanlige Maade at opsigte Leiemaal paa Færøerne, er ingenlunde Tilfældet; thi det, man nærmest skulde sammenligne det med, er det kongelige Fæstegods deroppe, men det bortleies for Mandens og Enkens Levetid, og bliver ikke opsagt nogenstunde tidligere; er der ingen Enke, kommer den ældste Søn i Besiddelse deraf. I den Henseende maa jeg iøvrigt bemærke, at